

Petr Neckář

nebe
oq̄u

● — pointa

Nebe Nebo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Neckář

Nebe Nebo – e-kniha

Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Petr Neckář

nebe nebo

● ■ **pointa**

„... z němých znamení písma se může rozjiskřit celé nebe snů...“

— Otokar Březina

I.

Jobbiho myšlenky pluly jako rybičky v akváriu. Máchaly ploutvemi, pohybovaly ocasem a některým zřejmě šplouchalo na maják. Zdálo se mu totiž, jako by se vzájemně okusovaly, z čehož měl občas nutkavý pocit, že se zblázní. Někdy – třeba jako právě nyní – si přál vypustit akvárium, nevěděl však jak a nebyl si ani jistý, čemu přesně by to pomohlo, protože už teď se v tom plácal jako ryba na suchu.

Napadlo jej, že kdyby je přikrmil nějakým utlumovákem, možná by se trochu zklidnily. Dostal by je tím do latě. Zároveň si vzpomněl, jak si jednou, asi v páté třídě základní školy, na popud starších spolužáků, již mu tvrdili, že by mohl zažít něco jako rauš, lupnul před začátkem přírodovědy jeden neurol. Možná z nudy, pravděpodobně ze zvědavosti to prostě zkusil. Účinek však nebyl takový, jaký očekával. Usnul. Probudila jej studená voda. Třídní učitel mu strčil oblblou hlavu do umyvadla. Pak jej poslal s doprovodem domů. Zato matku si zavolali na návštěvu do ředitelny. Od té doby tak nějak věděl, že tabletky lidi šťastné ve skutečnosti nedělají. Tehdy nebyl šťastný ani on, ani máma.

Akvárium bylo prostě třeba nějak zabavit. Pak se s otravnými rybičkami dalo vydržet. Byl sám doma a nějak nevěděl, co se sebou. Nudil se. Seděl na gauči a snažil se rozhodnout, co má dělat, zatímco na hladině jeho vědomí se převalovaly možnosti. Má zůstat v sobotu večer doma, čučet na televizi a cpát se chipsama,

nebo hnout kostrou a přenést svůj znužený mozek někam, kde mu smyslové podněty rozjiskří neurony?

Rybičky dál pluly jedna za druhou. Pohodlnost jej stahovala ke dnu, lenost spouštěla kotvu. A přitom se necítil pohodlně. Spíš tak nějak opuštěný a sám. Zničehonic toužil po lepší společnosti, než byly čtyři stěny a televizní obrazovka. Podíval se na telefon, že by mohl obvolat pár přátel a zjistit, kde se poflakují. Bylo právě 22:22.

Řada dvojek mu připomněla kombinace texas holdem pokeru. Že by mu čas věstil přívětivé trumfy? Poker byl jedna z činností, která Jobbimu pomáhala v honu za rozptýlením. Samozřejmě mohl někomu zavolat, leckdy ale bylo snazší přisednout ke stolu k cizím lidem, kteří spíše než jeho soudili karty, jež držel pod rukama. Na rozdíl od jeho běžné sociální masky mu tak stačil pouze poker face. Hráčská vášeň u něj nebyla v poslední době pouhým zvykem, ale železnou košilí, jež si žádala sametovou revoluci. Vzhledem k několika minulým neúspěšným hrám ani toto nebyla zaručená cesta ke štěstí. Která ale je?

Hlava mu přehrála pásku s vidinou napínavého risku a možného zisku, což stačilo k tomu, aby se svižně zvedl, popadl bundu a klíče a opustil byt. Dveře se za ním zavřely téměř samy. Ani pořádně nevěděl, jak se to seběhlo, a byl na cestě do Hot Dot klubu. Tohle přeci neměl vůbec v plánu, říkal si. Rybičky bažící po vnějších stimulech ale věděly své. To ony Jobbiho přiměly vydat se někam, kam původně nechtěl. Aniž si to plně uvědomoval, jeho životu vládly rybičky. O tom, že by mohl být pánem svého akvária, měl jen nepatrné tušení.

Basama s fousama, bacana toho dacana, řekla by pravděpodobně Jobbiho zesnulá babička, kdyby viděla, do jakého hambince se to vydal. Dům neřesti se vším všudy. Hot Dot klub byl několika-patrový strip club s nevěstincem a ilegálním kasinem. Polonahé ženštiny se tady točily na tyčích dávno předtím, než se téhle

podívané začalo říkat pole dance. Stěny byly nasáklé chtíčem a ukojením na prodej. Vydělané peníze sice většina holek týden co týden rozhazovala za boty a kabelky, ty chytřejší však díky nočním přivýdělkům a náročné dřině třeba vystudovaly vysokou školu a dnes je můžeme klidně potkat v ordinacích nebo na ministerstvech. To je ale jiný příběh.

Jobbi (Džobi) si do Hot Dotu nepřišel honit své mužství. Aby se dostal do rozsáhlého podzemního sklepení, kde se skrývalo ono kasino, musel projít striptýzovou částí. Ještě ani nedošel k baru a už se na něj pověsila jedna roztomilá mulatka v minišatech, v nichž se jí kulatila prdelka, která by veteránům druhé světové války přivodila poslední erekci. Nabídla mu tabletku extáze s příslibem další extáze, kterou by prý spolu mohli nahoře prožívat celou noc. Lákavá nabídka hodná zvážení. Jobbi miloval věci k popukání a ženy k pošukání. Za sex ale neplatil. Jednoduše proto, že nemusel. Byl pohledný a uměl být dostatečně důvtipný, aby neměl o partnerky nouzi. Potěšeně se usmál, podíval se jí do očí, a když se k ní naklonil, aby jej dobře slyšela, protože v sále hrála nahlas hudba, ještě jemně chytil hřbet její levé dlaně.

„Extází jsem si jistý,“ vydechl jí jemně na ucho. „Stačí, abych ti byl takto blízko, a vím, že by byla famózní. Neocenitelná! A v tom je právě ten problém. Cokoliv by sis za ni řekla, by prostě bylo málo. A já bych tě opravdu nerad podcenil. Mimo to, jakmile přišpendlíš cenovku na něco tak jedinečného, jako je šmajchlování, je mi líto, ale ztrácí pak pro mě veškerou přitažlivost i hodnotu.“

„Co tady teda děláš?“

„Hledám lásku...“ laškoval.

„Tady, jo?“

„Proč ne? Kdekoli a kdykoli. Máš pocit, že bys třeba ty nemohla být mnou milována?“ zeptal se nenuceně.

Chvilí na něj koukala, měřila si jej pohledem. „Mohla. Klidně celou noc,“ zkusila ho ještě jednou flirtovně dostat na pokoj.

„Klidně celý život.“

„Blázne,“ usmála se a pod rouškou striptýzových světel se začervenala. Možná že ve skrytu duše hledala to samé.

Blázne Jobbi slyšel rád. Většinou to znamenalo, že je vše na dobré cestě. Představil se a políbil ji na obě tváře. Poté ji chytil zcela bez ostychu za boky, jako by ji znal roky, a začal předvádět svá kouzla. Za chvíli se smáli jako staří přátelé. Každou minutou k sobě měli blíž. Jobbi se v její přítomnosti cítil skvěle. Miloval ženský smích. Pomyslel si o sobě, že je okouzlující. Tuhle sebestřednou rybičku měl obzvláště rád. Zájem mu příjemně šimral ego. Když se s ní loučil, měl v kapse její telefonní číslo. Prý by mohli na snídani. Nebo se jít válet do parku. Případně obojí. S ženami mu to prostě šlo. I proto milenek míval jako indián manželek – tolik, kolik si zasloužil, většinou však ještě o jednu víc. Láska, skutečná láska, mu však v životě scházela.

Jobbi žil podle vlastních přesvědčení. Jasně že by toto tvrzení mohlo být klidně vytesáno na každém náhrobku, protože jinak snad žít ani nejde, a v Jobbiho akváriu, stejně jako v mentálním nastavení druhých, se pozitivní přesvědčení mísila s těmi, jež nebyla zrovna plná sebedůvěry. Když však šel na poker, musel věřit, že může vyhrát, jinak by ke stolu nemělo cenu ani přisednout. Bez chuti vítězit by nemělo žádný smysl hrát. I když se potřeboval pouze zabavit, prohra by nebyla tím správným nervovým vzruchem, díky němuž by dosáhl toho, co chtěl v životě nejvíc. Cítit se dobře a hlavně – být skutečně šťastný.

Flirtování s krásnou mulatkou mu příjemně zvedlo sebevědomí a víru ve vlastní schopnosti. Do kasina tak mířil v dobrém rozmaru. Necítil se přímo neporazitelný, ale dost dobře na to, aby se nebál hrát tvrdě. V malé místnosti odstrčené od hlavního dění prošel kolem jednoho z mnoha barů k černým neoznačeným dveřím. Skrývala se za nimi úzká, mírně osvětlená chodba lemovaná zrcadly. Na jejím konci schody do sklepení s ilegál-

ním kasinem. Jen co vešel, na chvíli se zastavil, aby se na sebe podíval.

Měl na sobě černé triko, rozepnutou černou slim-fit košili, šedé kalhoty a bílé skatové tenisky. V ruce držel tmavě olivovou bundu. Naklonil se blíže, aby lépe viděl svou tvář. Vycenil mírně křivé zuby, jež s náznakem dolíčků tvořily celkem pohledný úsměv. Prohrábl si permanentní strniště. Hnědé vlasy délky prstů měl upravené tak, aby vypadaly neupraveně. Užíval si svou nedbalou eleganci. Rysy Středoevropana podtrhoval podlouhlý nos a mnohokrát políbené rty. Ve svých třiatřiceti letech vypadal na pětadvacet, cítil se na dvacet. Možná to bylo i tím, že odmítal v některých ohledech dospět. Jeho modré oči v kontrastu s opálením jemně zářily. Pohled v odraze mu připomněl, že do kasina vlastně nechtěl. Jenže už byl tam a otočit to nehodlal. Začal postupně scházet schody až k poslednímu. Dole po stranách ocelových dveří stáli dva urostlí Asiaté. Aby mu umožnili vstup, chtěli slyšet heslo.

„Pexeso sex eso,“ mrkl na hochy v černých oblecích, přičemž pocítil zvláštní šimrání nepřístojnosti a vzrušení z tajemství, které v onu chvíli sdílel. Gestem mu jeden naznačil, aby zvedl ruce. Poté jej prošacoval a projel ručním detektorem kovu. Bezvýrazně Jobbimu pokynul, že může dál, zatímco druhý mu otevřel dveře do světa hazardních her a ilegálních sázek.

Jobbiho zasáhla hráčská atmosféra jako infekce. Lapila ho. Přistoupila k němu hosteska, vzala jeho bundu, podala mu číslo od šatny a zeptala se, co si dá k pití. Skoro si objednal tequila, ale zastavil se. Chtěl tentokrát hrát trpělivě a k tomu potřeboval čistou hlavu. Ve směnárně se mladík zeptal, kolik si přeje žetonů a jestli bude platit hotově, nebo některou z přijímaných kryptoměn.

Jobbi tušil, kolik budou mít u stolu jeho protihráči. Také věděl, že vzít si méně než dostatek může být předpokladem k nezdaru. Moc dobře věděl, jak na tom je. Přesto vytáhl mobil a podíval se do elektronické peněženky. Zbývaly mu necelé tři bitcoiny.

Jak se tohle mohlo stát? V roce 2011 si jich z rozmaru za docela směšnou částku koupil asi sto. Kryptoměna mu přišla jako dobrý nápad. Říkal si, že digitální měna nezávislá na centrálních bankách by mohla mít v jinak zkorumpovaném finančním systému úspěch. Stejně jako mnozí další se nemýlil. Postupem času, hlavně v posledních letech, z něj bitcoin nečekaně udělal milionáře. Jenže uvážlivost byla u Jobbiho skutečně pouze rozmarem, takže stejně tak, jak snadno nabyl, postupem času i pozbyl. Chvíli si mohl dovolit téměř cokoli, ale v podstatě se u něj nic nezměnilo.

Stále bydlel v nájmu, trvalé bydliště měl jako bezdomovec na městském úřadě, neplatil daně, sociální ani zdravotní pojištění a poštu, která mu chodila do PO boxu, si nevyzvedával. Státní aparát jej svazoval, obtěžoval a kazil jeho pohodu, tak si řekl, že dokud se nesrovná, nebude se s ním kamarádit. Stejně jako Jan Werich za největší umění považoval být živ po svém, a tak směle zařadil všechno úřední do svých nezájmů, hnedle mezi agresivitu a hlasité prdění. Rád by ve svých nezájmech měl i otroctví náhodných impulzů, avšak vzhledem k tomu, že za něj často rozhodovaly neukojitelné rybičky, o tom zatím nemohla být řeč.

Zvláštní, když vezmeme v potaz, že pro Jobbiho byla svoboda stejně důležitá jako radost nebo orgasmy. Rád si dělal, co chtěl, kdy chtěl, což samozřejmě zcela odporovalo tomu, být někde zaměstnán. Nesnášel rozkazy a nadřazenost, takže běžná firemní hierarchie mu byla na míle vzdálená. Někteří jej proto směle nazývali pacholkem, holomkem nebo flákačem. Jobbimu, jenž byl rušivým elementem lidské společnosti rád, to ale bylo jedno. Hlavně že mohl dál vstávat bez budíku.

Strmý růst hodnoty bitcoinu vnesl Jobbimu do života finanční svobody a nezávislosti více, než si dokázal představit. Postupem času však byla mnohem cennější lekce, kterou mu náhlé zbohatnutí přineslo. Vlastními zjištěními přišel na to, že peníze mohou poskytnout mnoho zážitků a vzrušení, dokážou kvalitně zabavit akvárium, hodnotu životu ale nedají a štěstí si za ně člověk prostě

nekoupí. Jobbi utrácel, byl v pohodě, většinou se cítil dobře, ke štěstí mu ale něco chybělo. Ani časté koupele ve vibracích hudby, smíchu a rozkoše nedokázaly onu prázdnotu dostatečně vyplnit.

„Dej mi jich za jeden bitcoin,“ pokynul pokladnímu.

„Dle aktuální hodnoty bitcoinu to činí žetony za sto osmdesát pět tisíc.“

„Sem s nima.“ Jobbi telefonem naskenoval předložený QR kód a autorizoval zobrazenou částku. Snadno a bez daně. Na tyhle transakce jsou vládní prsty zatím krátké. Vzal žetony a po rudém koberci si to namířil kolem rulety, blackjacku a dalších her obsypaných lidmi k pokerovému stolu s vysokými sázkami. U něj hrál zrovna i Ty Wogo, majitel Hot Dot klubu, bývalý člen jakuzu.

Ty Wogo, napůl Japonec, napůl Číňan, s vystopovatelnými ko-rejskými geny a náznakem taiwanského přízvuku, byl toho času stoprocentní gangster. S tváří drsnou jako smirkový papír a charakterem obroušeným asijským podsvětím se kdysi přestěhoval do Evropy, aby opustil dráhu zločinu a začal nový život se svou tehdy těhotnou ženou. To se bohužel úplně nepovedlo. Jeho žena, jež ho přiměla k tomuto kroku, krátce po porodu zemřela. Náhle opuštěn svou milovanou zůstal na světě se zlomeným, stále více zatvrzelým srdcem a novorozenětem, o nějž nevěděl, jak pečovat. Ještě v porodnici při pohledu do očí malé Aiko slíbil, že udělá vše proto, aby nikdy takovou bolest nezažila a měla vždy vše, co ji učiní spokojenou. Není pochyb o tom, že to byl slib bláhový. O to víc, když vezmeme v potaz, že o toto zabezpečení se měl v budoucnu postarat majetek namísto otcovské lásky.

Nyní již dvacetiletá Aiko měla z pohledu Woga během života vše. Věci, o kterých se jemu ani nesnilo. Proto nedokázal pochopit, proč jej nemá ráda a vlastně jej svým způsobem nenávidí. Aiko, dítě lásky, byla živoucím důkazem, že jablko může dopadnout tak daleko od stromu, jak je jen kopec strmý a dlouhý. Na rozdíl od svého otce, který velmi brzy opět zabředl do kriminální

činnosti a v dlouhých chvílích například přibíjel prsty lidí hřebíky ke špalku, se o druhé zajímala s altruistickým soucitem. Ona sama se domnívala, že je spíš po mámě. Jinak jí to hlava nebrala. Aiko si z celého srdce přála udělat ze světa lepší místo k životu, zatímco Wogo již dávno veškeré iluze o morálce a etice lidí ztratil. Neseznával jediný důvod k poctivosti, k níž se ho Aiko snažila nejednou, avšak marně přemluvit. Ty Wogo byl prostě grázl a s největší pravděpodobností to vypadalo, že již grázlem zůstane.

Přijít do jeho kasina a usednout s ním ke stolu bylo tak trochu jako vlézt do jámy lvové a snažit se šelmě vytrhnout pramen z hřívý. Ne každý jej znal, ne každý věděl, co je zač a čeho je schopen. Jobbi ale více než tušil. A zároveň se domníval, že pro něj to platí více než pro kohokoli jiného. Druzí totiž neměli tak patrný důvod k obavám. Jobbi ano. Spával totiž s Aiko.

Jen co Woga uviděl, scvrkly se mu koule. Domníval se totiž, že kdyby měl jen vzdálené tušení o jeho románu s Aiko, skončil by zřejmě naporcovaný jako sushi a Wogo, jenž je obchodně velice vynalézavý, by jej poslal do Hongkongu, tam zpracoval na kočičí žrádlo a nechal rozvézt do světa jako mňamku pro micky. (Jobbi je samozřejmě mňamka pro micky, ale pouze v celku.) Zvláštní představa. Alespoň že veškerá nuda byla pryč.

Pozdravil osazenstvo stolu, zdvořile pokynul Ty Wogovi. Ten jej pozdravil šklebem, který mátl, že by snad mohl být sladký. Ve skutečnosti však byl rafinovaný jako cukr, jenž člověka v nepřiměřeném množství zabije. Podíval se na Jobbiho jako na někoho, koho si může dát kdykoli k obědu. Tak mu to přišlo, ale zřejmě byl v onu chvíli zbytečně vztahovačný. Hromadila se mu krev v životně důležitých orgánech, o něž by nerad přišel. Možná kdyby si dal extázi s mulatkou, udělal by lépe. Kdo ví.

Alespoň by jeho rybičky netrpěly přehnanou samomluvou jako nyní. Horlivě diskutovaly. Jedny se snažily přesvědčit druhé, že se není čeho obávat. Zvláštní chvění na šourku ale bylo jiného

názoru. V žádném případě nedoporučovalo si nyní pohrávat se vzpomínkami na nahou a sténající Aiko. Akvářko však mělo vlastní rozum, a tak pár obrazů Jobbimu směle předhodilo. Nezabránilo tím zrovna panice, ale k té měl naštěstí daleko. Uklidnila jej rybička, která si byla jistá, že Wogo nic neví a ani se nedozví, takže by bylo zbytečné nechat si hryzat mysl katastrofickými scénáři. S prvními kartami se to pokusil pustit z hlavy.

U stolu kromě Woga seděli další tři muži. Jobbi se posadil mezi hubeného dlouhána s rukama velkýma jako trsy banánů a Američana, jemuž boty z kůže toulavých krokodýlů i přes řídnuoucí hřívu evidentně propůjčovaly pocit pána tvorstva. Soudě dle jejich výrazů byla hra v plném proudu, což ostatně dokazovaly i povinné sázky, které se několikrát zvyšovaly a nebyly již nijak nízké.

Texas holdem poker je zvláštní hra. Skrývání dvou vlastních karet, odhadování karet druhých, zatímco se doprostřed stolu postupně vykládají karty společné a bank s každým dalším kolem sázek narůstá. Výsledek samozřejmě z velké části ovlivňují hráči vlastními schopnostmi, technikou hry a třeba trpělivou strategií, o vítězi však často rozhodnou síly, které míchají kartami stejně jako lidskými osudy. Jobbi byl přirozeně zvědavý, jestli dnes bude mít štěstí na své straně. Nerad by odcházel ještě deprimovanější, než byl doma na pohovce.

Pustil se do hry s kombinací, kterou by normálně zahodil. Zdálo se mu téměř povinností v první hře dorovnat, aby nepůsobil jako slabý hráč, jenž bude hrát pouze silné karty. Polštářky prstů pomalu přejížděl po zelené tkanině hracího stolu, přičemž se rozhlédl kolem sebe, aby si prohlédl lidi a dění v kasinu. Ze stropních reproduktorů v místnosti bez oken hrála neurčitá hudba. Chvilími sotva znatelná přes hlasitost, která se střídavě zvedala u okolních stolů, u nichž seděli i postávali hráči s výrazy, jaké mívají lovci vyhlížející kořist. Někteří vypadali nervózně, jiní sebejistě, zatímco vsázeli na nevyzpytatelné výsledky a doufali ve vlastní úlovek. Přijatelná míra rizika se mezi nimi vzná-

šela a uváděla je do herního omámení. Jobbi se tomu pousmál. Domníval se, že je nad věcí, i když tak úplně nebyl. Taký chtěl utrhnout kus pro sebe.

Jeho exkurzi prostorem přerušila servírka, která mu přinesla vodu. Rukou s decentně nalakovanými nehty položila sklenici s průzračným elixírem života do stojanu v koženém lemu stolu a beze slova zase odkráčela. Zde na rozdíl od horních pater měly servírky omezit konverzaci na nejmenší možnou míru a hráče nevyrušovat. Jobbi složil karty, aby počkal na nějaké hratelnější. Přišly vzápětí, takže se s nimi položil do hry. Vsadil. Sázka v něm ihned vyvolala vzrušení. Tento pocit jistým způsobem miloval. Miloval je možná silné slovo, ale určitě jej měl rád natolik, aby jej opětovně vyhledával. Že by právě toto mohla být definice závislosti, mu bylo zcela jedno. Mírná dávka adrenalinu vířila klidné vody pohodlného a bezpečného života, který pod nánošem civilizovanosti vedl, zatímco dopamin mu přinášel opojné uspokojení. Poker nehrával ani tak kvůli možnému zisku, jako spíše kvůli tomuhle neurochemickému koktejlu.

Karty přicházely a odcházely, žetony se přesouvaly od hráče k hráči, ale do žádné extra partie se zatím nedostal. Jobbi párkrát prohrál, několikrát vyhrál. Motal se kolem svého vkladu. Snažil se plně položit do hry, ale z toho, že seděl tváří v tvář Wogovi, byl přeci jen v rozpacích a nesvůj. Z delikátní situace měl smíšené pocity.

Aiko, která se v intimních chvílích plných důvěry po sexu rozpovídala a Jobbimu mimo evidentních traumat z rodinných vztahů svěřila i děsivé historky o tom, co její papá provádí lidem, již mu přeběhnou přes cestu jako nežádoucí černá kočka, byla strůjcem toho, že zdravím překypující ukázka mužství se nyní vnitřně krčila nepodloženými obavami. Jobbi viděl Woga všehovšudy třikrát a nadále jej mohl vnímat jako běžného obchodníka, tak jak se Wogo snažil jevit světu, kdyby mu Aiko nesvěřila i to, co rozhodně vědět nechtěl. Bylo zřejmé, že pro něj měla stále větší slabost, to

však nebylo hlavním důvodem, proč si pustila pusku na špacír zrovna Jobbimu. Jako jeden z mála znal jak ji, tak otce. Byl však jediný, s nímž lezla do postele. Otvírala mu tedy své tělo a poté tak nějak spontánně i mysl a srdce. I když Jobbi tehdy Aiko vyslechl, pochyboval, jestli ony příběhy o aktivitách hodných nejtvrďšího kriminálu mohou být vůbec z poloviny pravda. Věděl, že nemá věřit všemu, co lidé napovídají, avšak ať nad tím přemýšlel, jak přemýšlel, nedokázal najít jediný důvod, proč by si něco tak hrůzného Aiko vymýšlela. Tyto pomluvy, ať pravdivé či nepravdivé, jeho pohled na Woga nenávratně změnil. To pomluvy prostě dělají.

Aiko na Jobbiho naložila vědění, které nebylo osvobozující, jak by správné vědění být mělo, ale spíše břemenem. Potřebovala se zřejmě o onu tíhu s někým podělit a Jobbi, zdálo se, byl ideálním kandidátem. To samozřejmě dokázal pochopit, neznamená to však, že by toho ani jednou nezalitoval. Pokud ano, bylo to právě nyní. Nedokázal se soustředit.

Ty Wogo, jenž měl podle Aiko pod každým ze svých obtlouštěných prstů jeden nekalý byznys a tři těžké zločiny, byl prý vznětlivý a nevyzpytatelný, skutečnou světovou špičkou v našlapování po lidských puchýřích. I když Aiko byla již dospělá, jakýkoli vztah s ní byl přeci jen jistým rizikem. Wogo na ni stále dohlížel s přílišnou péčí a ani ona sama si nemohla být jistá tím, jak se otec zachová, až pozná nějakého nápadníka, o němž by se nedej bože domníval, že jí není hoden.

Jobbi se rozhodně nechtěl stát terčem. Zřejmě si ale neuvědomoval, v jak lechtivých okolnostech se díky neukojitelnému libidu ocitl, protože jinak by mu muselo být jasné, že každou chvíli, již setrvává ve Wogově přítomnosti, zbytečně riskuje. Neměl nejmenší chuť s ním hrát poker. Neměl chuť s ním hrát žádné hry. S podivem nad sebou samým přesto zůstával.

„Trochu koření životu neuškodí,“ radila mu jedna rybička.

„Na téhle zemi není výzva nebo problém, ze které by se člověk nedokázal dostat,“ měla jasno druhá.

„Živý nebo mrtvý,“ dodala třetí.

Jobbi se zavrtěl a zakoulel očima.

„Jestli toto je projev zdravého rozumu, tak to teda potěš pánbůh,“ pokračovaly rybičky v mentální samomluvě.

„Co vás trápí, Jobbi?“

„Proč myslíte, že mě něco trápí?“

„Vypadáte ustaraný.“

„Opravdu? Ne, mám se skvěle. Jen má mysl je tak nevychovaná, že na to občas zapomíná. Někdy mám pocit, že trpím...“

„Trpíte jen nedostatkem sebekontroly. Jinak byste se přeci ne nechával obtěžovat vlastním brebentěním.“

„Máte taky někdy potíž vydržet sám se sebou, pane doktore?“

„Nejsme tu kvůli mně.“

„Já jen... Jsem zvědavý.“

„Chápu. Víte, farmáři mlátí cepy do sklizené pšenice tak dlouho, dokud zrno neoddělí od klasů a poté i od plev. Jestli mi rozumíte.“

„To je nějaké slovanské přísloví?“

„Ne. To je fakt.“

„Aha. Nevím ale, co tím myslíte.“

„Mysl vládne zvláštní mocí udělat nám ze života nebe, nebo peklo na zemi. Rozhodnutí pro jedno nebo druhé je jen na nás.“

Jobbi nenavštěvoval žádného terapeuta. Dokázal si plus minus představit, jak by to u něj asi probíhalo. Snažil by se srovnat jeho psychickou nevyváženost a nakonec by mu řekl, že je to stejně všechno na něm. V životě si prošel obdobími, kdy si chvílemi myslel, že by mu sezení možná udělalo dobře, k žádnému psychoanalytikovi však nikdy nešel a se vším se vždy vypořádal sám. Možná ne tak úplně sám, ale sebelítostivou pravdu subjektivního vnímání svých těžkostí a vlastního života stejně raději probíral s někým, kdo ho již dobře znal a kdo mu přátelsky na oplátku svými problémy milosrdně potvrdil, že ve sračkách rozhodně není sám. Rozpolcený Jobbi, jenž žil tak pohodlně, jak jen mu západ-

ní kultura dovoľovala, si přál mít vrásky pouze ze smíchu, avšak maska věčného pohodáře nedokázala plně skrýt nespokojenost, již mu jeho akvárium servírovalo v nepravidelných návalech.

Za obětí okolností se považoval jen zřídka, pravdou však je, že byl jako snadno rozladitelné rádio. Stačilo zavadit o nesprávný knoflík a začal vysílat disharmonii, rezistenci a šum. Není tedy divu, že Jobbiho osobní píseň občas chrčela jako starý naprasklý reoprák. Rád sám sebe ujišťoval, že není nad to, mít v hlavě vymalováno bledě modře jako obloha nad všemi mraky, nehledě na světové dění či stejně proměnlivé počasí, jenže v hustém dešti stával nerad a s určitými lidmi a situacemi se vypořádával jen s těžko snesitelným odporem. Pokud s jeho knoflíky kroutil někdo bezhlavě, nedokázal být netečný a snadno se vytočil. Rybičky v jeho akváriu se najednou vařily jako dušené v papíňáku, což nevedlo ani ke spokojenosti, ani ke štěstí. Neznamená to, že by byl vzteklý nebo agresivní, avšak na hladině jeho vědomí pr(a) skaly bubliny v podobě podráždění, frustrace a vlezlého obviňování. Pro Jobbiho, pro něhož nebylo snad nic důležitějšího než cítit se dobře, chytit zpět správnou frekvenci nebylo nikterak jednoduché.

„Zatracená Aiko,“ pomyslel si. Horkou hlavu chtěl mít Jobbi pouze z napětí, které vzniká z vysokých sázek, o něž mezi sebou hráči v pokeru soupeří, jenže místo plamínku adrenalinového soustředění si ďábelské historky rozděľovaly pořádný plápolák. „K čertu s ní. I s jejím fotrem, který zrovna vlastní to jediné kasino, v kterém stojí za to hrát. Sakra práce. Teď abych chodil mezi ty cucáky odkojený online pokerem...“ stěžovala si jedna rybička.

„Jakmile jde o staré známé prachy nebo život, lidské dostihy a sázky jsou hned zajímavější, že?“ pokoušela se o novou perspektivu jiná.

„To jo no, jenže tohle smrdí krchovem.“

Rozčiloval se, litoval se, uklidňoval se a v pozadí toho všeho se bál. Všechno ve své hlavě.

Jak si racionálně vysvětlit, že i když se v přítomnosti Ty Woga cítil jako na trní a jedna jeho část mu důrazně radila, ať co nejrychleji zmizí, ani veškeré pochyby jej nepřiměly odejít a dál seděl na zadku? Můžeme si snad Jobbiho chování obhájit tím, že mu do rozhodování kecalo přespříliš rozporuplných rybiček, které připlouvaly bůhví odkud a z nichž některé (zdálo by se) jako by vůbec nebyly zaměřeny na spokojenost, vyrovnanost a vůbec celkovou pohodu v akváriu? Copak na to nebyl ještě zvyklý? Copak se s něčím takovým občas nepotýkají téměř všichni lidé?

Před běžně rozhodným Jobbim, který normálně volil tak vědomě, jak jen to bylo v rámci jeho osobnosti možné, přistály další karty. Neměl tušení, že tyhle jsou poslední, se kterými si kdy zahraje. Kdo ví, jaký rozmar či mentální vrtoch jej přiměl udělat, co udělal. Aniž by se na ony dvě karty podíval (aby věděl, s jakými vstupuje do hry), impulzivně hodil jeden žeton doprostřed stolu a zcela nečekaně vsadil všechno: „All-in.“

Hubený dlouhán se náhle smrsknul. Pátý nepředstavený hráč nasadil těžko představitelný výraz. Rádoby vtipný Američan si zrovna nepříliš úspěšně snažil poškrábat o vnitřní šev vyrážku na chodidlu, takže měl v kombinaci se čtvrtým bourbonem o něco pomalejší reakci. Mlčenlivý Ty Wogo právě sahal po svých kartách, zvědav, co dostal, když jej tato nepředvídatelná sázka naslepo překvapila. Položil ruku na dvě karty před sebou, aniž by se na ně podíval. Nikdo zatím své karty neviděl. Sázka přišla příliš rychle, hned po rozdělení.

„To je blázen,“ vyprskl a smrskl se ještě o trochu víc hubený dlouhán.

„Bláznivej hazard,“ okomentoval dění podnapilý Američan.

„Konečně pořádná sázka!“ zachrochtal Ty Wogo náhlým vzrušením.

Jobbimu šok napumpoval adrenalin do hlavy. Dostal pocit, že to přepískl.

„Kdo se podívá na karty, se téhle partičky nezúčastní,“ zavelel rezolutně Wogo.

„Cože? Ale to nemůžete,“ snažil se hubený dlouhán dostát zpět své velikosti.

„Moje kasino, moje pravidla. Ber, nebo nech být. Jestli se ti to nelíbí, můžeš položit a jít.“

„Starej dobrej bláznivej hazard,“ zopakoval Američan a usrkl bourbonu. Zřejmě na kuráž.

Jobbi se snažil dělat, že je nad věcí: „O všechno, co máme, stejně dříve nebo později přijdeme. Je to jen otázka času. Takže proč nevsadit všechno třeba hned?“

„Tohle chce kuráž a tu oceňuji,“ hodil Wogo doprostřed stolu tisícovkový žeton, čímž symbolicky dorovnal.

„Kolik tam máš?“ zeptal se hloupě dlouhán.

„To je celkem jedno, ne?“ kontroval Američan.

„Kolem dvě stě desíti tisíc,“ odpověděl Jobbi. Počet žetonů odpovídal reálným penězům.

„Sázka od boku. Jsem in,“ položil Američan před sebe taky jeden žeton.

Všichni se podívali na dlouhána, jenž byl na řadě. Kroutil se ne-libostí. „Sedím tu skoro tři hodiny. Hraju si svoje, snažím se nepus-tit žilou, a teď bych měl vsadit všechno na dvě karty, na které se nemůžu ani podívat? Vždyť to je čiré bláznovství.“

„Nikdo tě nenutí.“

„A budete mě mít za posranou slepici.“

„To si piš. Za slepici, která kdáká, ale nesnáší,“ popichoval dlouhána Američan.

„Skvělý,“ ironicky podotkl dlouhán a podíval se na posledního, po své levici posazeného hráče. „Půjdete do toho?“

„Pokud vy ano, tak zřejmě budu muset.“

„Šílený,“ okomentoval ještě jednou dění u stolu a po chvíli roz-važování teatrálně posunul jeden ze svých žetonů k prostředku hracího plátna. „A zároveň šíleně vzrušující.“

Pátý hráč si pohrával mezi prsty s dvěma žetony. „Kostky nehraju, ruletu nehraju. Kasino totiž nejde porazit. S tím si pravděpodobnost dávno poradila. Poker miluju, protože je dovednostní hra. Je vědecky dokázané, že v dlouhodobém měřítku schopnosti předčí nahodilost, jenže touhle sázkou jste je všechny pohřbili. Vsadili jste si na nepředvídatelnou a nevypočitatelnou náhodu. Všichni jste pořádný gambleři. A já, když na to přijde, vlastně taky,“ hodil doprostřed stolu oba žetony.

„Když o nic nejde, je to nuda,“ potvrdil Jobbi a s tím jako první otočil své dvě karty. Kulovou a srdcovou dvojku. Ty jej rozesmály, i když by se raději rozplakal.

Milion v banku.

Nikdo nevsázel všanc svoji komfortní zónu. Svě sny, firmy, zaměstnání, postavení, pověst ani rodinu. Svě domnělé jistoty nebo zdraví. I když pro některé lidi by tepová frekvence srdce u stolu sedících mohla být infarktovou záležitostí. Prostě nic z toho, co je člověku opravdu drahé. A přesto se Jobbi tak trochu cítil, jako by šlo o všechno.

Peníze samy o sobě člověka šťastným nedělají, to pouze způsob, jak s nimi nakládá. Někdy to však může být extrémně vzrušující, a to pak jde jakákoliv touha po štěstí stranou. Možná proto světu vévodí kapitalismus, akcie a sázky na to, kterým směrem se vydají. Protože lidé jsou vlastně gambleři. Současné mainstreamové směřování společnosti by se rozhodně za hazard označit dalo. Zrovna tímhle si třeba Aiko byla jistá. Jenže u stolu v ilegálním kasinu v podzemí striptýzového domu neseděla ona, ale pět chlapů nadřzených na milionovou kořist. A těm by byly všechny takové povídačky v tuto chvíli zcela ukradené.

Jobbi s notnou dávkou zklamání a nepatrnou jiskrou naděje koukal na svůj nízký pár. Tak nízký, že žádný nižší se v karetním balíčku již nenacházel. Dvě ušmudlané dvojky.

„Lepší něco než nic,“ komentoval nepříliš povzbudivě Američan.

„Nevím, jestli to platí i v tomto případě,“ vzdychl Jobbi, jehož šance na výhru byly vpravdě mizivé.

„A co moje krasavice?“ otočil zvědavý Američan mimo pořadí své dvě karty. Místo holek se na něj usmály dva pánové. Král a kluk mimo barvu. „S tím se dá hrát.“

Ty Wogo bez váhání ukázal všem, jaké karty byly rozdány jemu. Trojka se čtyřkou v křížové barvě. Wogo ani nikdo jiný je raději nekomentoval. Jen hubený dlouhán se viditelně zachvěl nadějí, že jeho vstupní kombinace by mohla být lepší, a velice pomalu, jako kdyby jeho modlitby ještě mohly změnit, jaké karty se mu ukážou, otočil kulovou osmičku a pikové eso. „Jo! Pojď. Máš na to, eso.“ Napětím vstal, aby se zase po chvíli posadil. „Ukaž, co máš,“ povzbudil nedočkavě pátého hráče.

Ten bez otálení jako poslední také otočil své dvě karty. Devítku a desítku. „Kostky byly vrženy a ruleta se točí.“

V texas holdem pokeru se po prvním kole sázek, které se v tomto případě stalo i kolem posledním, postupně do středu vyloží pět společných karet. Prvně tři, poté jedna a následně poslední pátá. Američan si znovu přihnul. Hubený dlouhán si ruce velké jako trsy banánů přiložil v modlitebním gestu ke rtům a něco si neslyšně brblal pod vousy. Jobbi nevěděl, co si má myslet. Wogo dal pokyn krupiérovi, že může začít vykládat.

Profesionální pokerové hráče, kteří o takové částky hrají běžně, by milion nechal zřejmě chladnými, jenže ti nevsázejí naslepo a častým hraním si zvyknou zvládat emoce. Mezi těmito pěti hráči bylo napětí elektrizující. Ovzduší potřebovalo kyslíkovou masku, aby se mohlo pořádně nadechnout. Všichni se vzrušeným očekáváním upřeli pozornost na krupiérovy ruce, jako by to byly nástroje spásy či rozehřešení. Ten na nic nečekal a z balíčku rozdál tři karty, které následně otočil.

Uprostřed stolu se objevil srdcový král, piková pětka a kulová šestka. Nejlépe na tom byl Američan, jenž měl se svým králem nejvyšší pár. To jej viditelně potěšilo. Chtěl něco říct, ale z ně-

jakého důvodu raději mlčel. Možná se v duchu přimlouval, aby to už tak zůstalo. Jobbiho mizivá šance na výhru se ještě více smrskla. Zakroutil hlavou, podivuje se nad svým bláznovstvím. Wogo gestem naznačil krupiérovi, aby pokračoval a vyložil čtvrtou kartu. Svižným pohybem se vedle srdcového krále, pikové pětky a kulové šestky objevila křížová dvojka. Jobbi měl tak rázem trojici dvojek, z níž by se radoval určitě více, kdyby tato dvojka zároveň nedopomohla Wogovi k postupu.

„Do psí chundelaté koudele!“ ulevil si hubený dlouhán, protože už nemohl vyhrát.

„Tahle dvojka nás poslala k šípkům,“ konstatoval Američan, jehož šance na výhru již byly také nulové.

Pátý hráč, kterému nepřišlo ani ťuk, se zdržel komentáře. Wogova postupka – dva, tři, čtyři, pět, šest mimo barvu – byla jasně nejsilnější kombinací. Bylo v podstatě rozhodnuto. Zbývalo vyložit poslední pátou kartu. V balíčku, v němž je na začátku každé hry padesát dva karet, se ještě nacházela pro Jobbiho naděje. Na rozdíl od profesionálů nebyl tak důsledný hráč, aby si dokázal spočítat nízkou procentuální pravděpodobnost možné výhry. Mohl jen doufat. „Neprodlužuj to,“ pobídl krupiéra, aby ukázal rozhodující kartu.

Stejně jako před vyložením prvních tří společných a následně i čtvrté krupiér dle pravidel jednu kartu takzvaně spálil, dal bokem, aniž by otočením ukázal, co na ní je. Poté položil doprostřed stolu pátou kartu. Na rozdíl od karet předešlých ji ale neotočil hned a mírně prodloužil hmatatelné napětí, které nyní dosahovalo maxima. Někdy se čas vleče, jde, jindy běží, utíká, ba přímo letí. V tento moment jako by jeho ozubená kola spíše vrzala. Když ji konečně ukázal, bylo to, jako by Jobbiho praštili kladivem. A Woga taky. Jen zcela rozdílně. Vedle srdcového krále, pikové pětky, kulové šestky a křížové dvojky, se piky piky na hlavu objevila poslední možná dvojka. Jobbi vyhrál. Se čtyřmi dvojkami, které by mu v nejlepší možné víře nepředpověděl ani nejlídnější věstec. Z prdele klika nebo povel ze samotného středu vesmíru. Těžko říct.

„To není možný,“ bouchnul Wogo do stolu.

„Jak se zdá, všechno je...“ chtěl odpovědět Američan.

„Drž hubu,“ odsekl mu Wogo.

„Takové štěstí se jen tak nevidí,“ konstatoval pátý hráč.

Jenže mít štěstí a být šťastný jsou dvě rozdílné věci. Jobbi zraženě zíral. Vypadal nepřítomně. Okamžitě si totiž vzpomněl na čas, který dal vzniknout myšlence, že by mohl jít na poker. Vzpomněl si na číselnou kombinaci na ciferníku telefonu, která jej přiměla vyrazit z domu rychleji, než si to stačil promyslet. Seděl znovu doma na pohovce a bylo právě 22:22. Nyní byl v kasinu a v sázce naslepo vyhrál s kombinací 2222.

Jobbiho rybičky máchaly ploutvemi jako na olympiádě. Marně se snažily vydat na všechny světové strany, aby se poté vrátily s něčím, co logika ani rozum nebere. Mylně se domnívaly, že tlakem na lebeční stěny akvária snad získají nějaké odpovědi. Jenže nic. Ani jedna nepřiplula s nějakým přijatelným vysvětlením. Jobbi se poškrábal na hlavě jako opičák, který je z toho jelen. „Pánové, jsem překvapený víc než vy. To mi věřte.“

„Kdybys neseděl v mém kasinu, řekl bych, že jsi podváděl. Vsadíš zničehonic naslepo všechno, co máš, a pak takhle nemožně vyhraješ.“

„Největší náhoda, jakou jsem zažil,“ nenacházel Jobbi lepší slova.

„Na náhody nevěřím. Mám pocit, že mě tahají čerti za ocas,“ rázně odpověděl Wogo.

„Nedivím se. Pěkně vás to vypeklo. Sám tomu nemohu uvěřit. Neskutečná shoda okolností,“ řekl, zatímco se znovu nořil do otázky, jestli je tohle vůbec možné. „Jenže je to tak,“ snažil se vrátit k dění u stolu, u kterého právě vyhrál milion. Z čehož postupně začínal mít radost. „Můžete být rozčarováni, mně to taky přijde kouzelné, ale je to, jak to je. Takže bych vás, pánové, požádal o vaše žetony. Nyní patří mně.“

„Něco takového se opravdu jen tak nevidí,“ uznal porážku pátý hráč a s krupiérovou pomocí přesunul k Jobbimu žetony.

„Že jsem se do toho nechal zatáhnout,“ litoval hubený dlouhán s rukama velkýma jako trsy banánů. „Kdybych zůstal nahoře na striptýzu, udělal bych lépe.“ A odevzdal také své sloupce žetonů.

„Vem si to. A neutrať to všechno najednou,“ vstal Američan od stolu a nechal na něm ležet, co již nebylo jeho. „Já mizím.“

Ty Wogo si Jobbiho podezíravě prohlížel. Sledoval, jak skládá do plastového stojanu, jež mu podal krupiér, sloupce žetonů a zdráhal se posunout směrem k němu ty své. Wogovi nevadilo sem tam prohrát, i když samozřejmě raději vyhrával, ale způsob, kterým prohrál tentokrát, mu nešel pod nos. Ani za mák mu nevoněl. Jako majitel Hot Dot klubu si byl jistý, že ze strany kasina proběhlo vše v pořádku, ale Jobbimu prostě nevěřil. Takhle vyhrát sázkou naslepo? To se mu prostě nezdálo. „Skutečně velmi zajímavá hra,“ dodal o něco smířlivěji, než smýšlel. „Nezbývá mi zřejmě nic jiného než vám pogratulovat.“ Vstal a zamířil směrem k vítězi, načež Jobbi také vstal, protože se správně domníval, že mu chce Wogo podat ruku.

„Děkuji,“ odpovídal, když mu Wogo silně tiskl pravici. Jakmile jej chytil levou ještě za paži, což by mohlo být v jiném případě bráno jako přátelské gesto, vzpomněl si, komu že to podle Aiko přiskřípl ocas mezi panty těžko přijatelné prohry.

„Jak jdou kšefty s uměním?“ zeptal se Wogo se zájmem, který Jobbimu nebyl příjemný.

„Dobře.“

„To je dobře. Někdy se stavím si zase něco koupit.“

Jobbi měl zvláštní dojem, že to jistým způsobem bylo myšleno jako výhrůžka. Jenže Wogo jej sledoval jako ostříž, takže tak upřímně, jak jen to bylo možné, odpověděl: „No jasně.“

„Užijte si výhru,“ pustil Jobbiho a odešel. Hra skončila.

Šrumelec v kasinu běžel dál. Výkřik štěstěny u jiného stolu Jobbiho přiměl vrátit se k doskládání žetonů do připraveného stoja-

nu. Jakmile měl hotovo, nepříjemný pocit, jež měl z Woga, byl ten tam. Vyhrál balík. Protentokrát byl vítězem. Rázem mu bylo jedno, jak nepravděpodobným. Jakou gigantickou štěstěnou vyhrál. Vítězným krokem se vydal do pokladny kasina. Když se jej tamní hoch zeptal, jestli chce svoji výhru v bitcoinech, nebo v hotovosti, z jisté zvědavosti či rozmaru se nechal vyplatit dvěma svazky pětistovek. V životě u sebe neměl milion v hotovosti, a tak mu přišlo jako dobrý nápad to alespoň jednou zkusit, když se k tomu naskytla jedinečná příležitost. Balíčky zastrčil do vnitřních kapes bundy, kterou mu mezitím přinesla hosteska, a nadmíru spokojen s tím, jak se večer vyvrbil, vyrazil pryč.

Tuto scénu skrze bezpečnostní kameru sledoval na obrazovce v kanceláři podezřavý a nedobře naladěný Ty Wogo. Gestem si přivolal blíže jednoho z kumpánů, aby pronesl následující příkaz: „Někoho na něj nasad. Ať jej sledují. Chci o něm vědět víc.“

„Hra je tak vážná, jak vážně se hraje.“

— Michal Čagánek

II.

Je to, jak to je, a bude to, jak to bude...

Ale třeba taky úplně jinak!

*Každopádně jaké si to uděláme, takové to máme,
pokud nám to teda něco nebo někdo...*

V tuto chvíli (celkem vzato je jedno, jestli se jedná o nějakou minulou, přítomnou či vypravěčsky nepříznivou budoucí) tisíce dětí dělá své první krůčky, rádoby muzikanti hrají první noty, kuchařky dopékají koláče a buchty, učitelé známkují miliony studentů, již nechápou, proč se musí učit právě to či ono. Miliarda lidí se přepravuje (po svých či jiným dopravním prostředkem), pár jedinců dokonce levituje. Jiní se jen tak válejí, umělci tvoří. Lidé se setkávají, poznávají, zamilovávají, ovlivňují, pomlouvají, programují, proklínají, nenávidí, zabíjejí, podporují, usmívají, radují, léčí, opouštějí, usmiřují, milují... Slovesný had nebere konce. Lidé dělají vše. Ze svobodné vůle i z donucení, ze strachu i z lásky, z vášně i domnělé praktičnosti, z prostého chtíce, z neovladatelné touhy, z pohodlnosti nebo třeba životní nutnosti, z níž tak jako každý moment někde na planetě lítají blesky, buší hromy. Snad aby se uvolnilo napětí. Kolik lidí právě v tuto chvíli prožívá svůj první orgasmus?

Lze bez okolků tvrdit, že každý okamžik je nesmírně obdařen čínorodostí. Přítomnost si prostě chce hrát, vyžívat se ve všech svých

podobách, zvěčnit se; touží překvapovat i být překvapenou, dávkyní i obdarovanou. Proráží hranice přijatelnosti, přičemž se světové dění plní (dle libosti každého) nadějí či zoufalstvím. Přítomnosti bez předsudků a priorit to je zcela jedno. Dál se vyhřívá v paprscích slunečního svitu, koupe v záři měsíce a surfuje na vlnách prozřetelnosti. Zatímco Jobbi – stejně jako všichni ostatní – je její sluha i pán.

Jak stoupal po schodech ze sklepení kasina do přízemí, rybičky v Jobbiho akváriu se s každým dalším schodem více a více propůjčovaly myšlenkám, že na této výhře je něco magického, snad mírně nadpřirozeného. Tak to vnímaly. A jiné vysvětlení neměly. Nevěděly, jestli Jobbiho tahají čerti za ocas, nebo si kosmos zrovna venčil synchronicitu jako Carl Gustav Jung svého pejska. Rybičkám omezeného chápání bylo víceméně jasné, že bude zřejmě snazší to pustit z hlavy než se snažit rozlousknout komplexní fungování existence. Jobbi by rád věděl, ale nemínil se tím nijak trápit nebo užírat. Na to byl v tuhle chvíli příliš v pohodě.

Přívál čerstvého vzduchu po opuštění Hot Dot klubu na Jobbiho zapůsobil jako kyslíková bomba. Zhluboka se nadechoval teplé letní noci, když uslyšel napravo ženský hlas: „Koukni, jak se potulují. Někdy tak na to koukám a sama sebe se ptám, jestli mají vůbec nějaký záměr. Někteří jako by ignorovali směrůvky. Vidíš to taky?“

Jobbi se místo na víkendový mumraj lidí v centru nočního velkoměsta podíval na ni. S pohodlnou jistotou se opírala zády o zrcadlově černou vitrínu. Hlavu měla otočenou směrem od něj, takže jí neviděl do tváře. Ve světlých šatech jednoduchého střihu končících nad koleny a stylové bundě, v jejíž kapsách měla strčené ruce, vůbec nevypadala jako jedna z těch lehkých ženštin, která by za hrst písku dala i na poušti. Na druhou stranu o slušnou dámu opřenou o strip club v takovouto noční hodinu džentlmen běžně nezavadí.

„Já sám občas nevím kudy kam,“ přiznal by pravděpodobně normálně Jobbi. Avšak vzhledem k právě proběhnuvší shodě

okolností a těžko vysvětlitelné výhře odpověděl: „Mám akutní pocit, že na světě se děje víc věcí, kterým nerozumíme, než těch, kterým rozumíme.“

„To máš pravdu,“ potvrdila jeho slova, otočila hlavu a podívala se na něj průzračnými zelenomodrými očima. V tom okamžiku se čas buďto zastavil, přestal existovat nebo se proměnil ve věčnost. Ihned začala Jobbiho mocně přitahovat.

„A pochopit druhé a jejich jednání je často jedna z nich,“ dodal krkolomně, aby odpověděl na její otázku.

„Pochopit druhé? Vždyť většina nechápe ani sama sebe. Věří svým pohádkám, ale jen někteří vědí, že jsou to pohádky.“

„Jak to myslíš?“

„Mluvím o tom, jak jsou lidi ztraceni v překladu.“

„Podle mě dokud kočky vrní, vesmír se vlní a svět je plný mladých, krásných, úspěšných, jimž štěstí tryská přímo ze zadku, je všechno v pohodě. Veškeré ztráty se dříve nebo později zase promění v nálezy.“

„Jako že je jedno, jestli se čurá s větrem, nebo proti větru, protože vše se v dobré obrátí?“

„Tak nějak.“

„To se mi líbí,“ usmála se na něj a levou rukou, pohybem, jenž v pravěku zformoval sexappeal, si upravila vlasy za ucho. Peříčková náušnice se rozkošnický zhoupla, přičemž se Jobbiho buňky skotačivě rozohnily. Dělal to vždycky, když zavětřily možnost juchuchu a mecheche. Líbila se mu. Tmavě hnědé, dlouhé vlasy lemovaly její bezchybně tvarované rysy. Jemný nos, plné rty a inteligentní pohled tvořily velmi přívětivou tvář, jíž by bylo snadné podlehnout. Jobbi omrkl její hubené míry; odhadl, že bude plus minus v jeho věku. Něco na ní bylo, avšak zatím nevěděl co.

Snažil se být stejně okouzlující jako ona. „Čekáš tu na někoho?“

„Možná.“

„Aha.“ Nějak nevěděl, co dalšího říct. Místo otázek se raději představil. „Já jsem Jobbi.“